

not, og at der ikke er Aarsag til at lade dem blive ved Aar efter Aar at være udelukkede, fordi Ministeren for adskillige Aar siden har fundet sig foranlediget til at udelukke dem, ville vi være tilfredse dermed, og saa skal jeg, og jeg er overbevist om ogsaa mine Medforslagsstillere, med Fornøielse tage Forslaget tilbage. Vi ere da nemlig sikre paa, at der vil ske lige Skiel, og at den gamle Aftale, som har fundet Sted mellem Kultusministeriet og Folkethinget, vil blive opretholdt. Det bliver den ikke nu. Det er ikke nok med det direkte Tilskud, men det formenes de trængende unge Mennesker Landet rundt at søge visse Høiskoler, da de ikke kunne faae Hjælp dertil, hvorimod der kan faas lige saa megen Hjælp man vil, til dem, der søge Skoler, som findes i Ministeriet, specielt altsaa til Høirehøiskolerne. Vort Forslag gaar altsaa ud paa at fastsætte bestemte Regler for Fordelingen af Tilskudet og en bestemt Afgang for trængende Elever ved Folkehøiskolerne til at faae Understøttelse. Jeg vil opfordre den ærede Minister til at stille i Udfigt, at han vil fravige den Forsølgelse, som fra hans Side under stærkt Ansproving fra politiske Venner er bleven sat i Værk imod Folkehøiskolerne, særlig mod den Retning af dem, der nu er bleven udelukket. Jeg skal bemærke en Ting endnu, og det er, at mellem de Folkehøiskoler, der fremdeles ere udelukkede, findes enkelte, som slet ikke længere bestyres af de Mænd, hvis „Forbrydelser“ gav Anledning til, at de bleve udelukkede. Men desuagtet staar Udelukkelsen ved Magt. Ikke en Gang disse Folkehøiskoler ere blevne tagne til Raade igjen. Men det gjælder ikke alene disse, men det gjælder om alle de udelukkede Stoler; thi mellem disse findes, som det ærede Medlem for Svendborg Amts Vden Valgfreds yttrede, adskillige af de Høiskoler, som nyde den største Tillid hos Befolkningen, og hos hvilke man helst ønsker at anbringe Ungdommen, ikke af politiske Grunde, men fordi denne der faar en solid Uddannelse og Undervisning.

Ministeren for Kirke og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Det gjør mig ondt at maatte sige, at jeg ikke kan afgive det Løfte eller den Tilsigelse, som det ærede Medlem opfordrede mig til. Jeg glemte sidst, da jeg havde Ordet at omtale et Spørgsmaal, som den ærede Ordfører rettede til mig, om vore Oltidsmindemærkers Bevaring. Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i at beklage, hvad der er sket med den af ham omtalte Langdysses Ødelæggelse, og forsaavidt som der fra Kultusministeriets Side i saa Henseende kan

gjøres Noget for at forhindre Sigt i Fremtiden, skal det blive gjort. Endelig skal jeg ogsaa udtale, at forsaavidt vi i det Hele taget kunne komme til at opføre en Kirke i Strandhusene ved Nørre-Hjert skal den blive opført saa nær ved disse Strandhuse som Forholdene tillade det.

Ordføreren (Holstein-Redeborg): Jeg paaafsjønner de to sidste Udtalelser fra den ærede Minister. Med Hensyn til Realskolerne maa man ikke opfatte det Forslag, der er stillet fra Flertallets Side, som et Ultimatum, det er det selvfølgelig ikke, men jeg frygter for, at det i Aar vil gaa, saaledes, at der ikke vil blive stor Udfigt til, at der bliver en hyderligere Forhandling mulig. Konstitutionelt set er der jo ikke det Mindste i Veien for, at der kan blive en saadan Forhandling, men tager man Hensyn til de menneskelige Videnstaber og Drifter, som de ere i Oprør, tror jeg ikke, at vi kunne vente os stor Fornøielse af den Ting. Det gjælder jo ikke alene denne Post, men saa mange andre Poster paa Finantsloven under den nuværende politiske Situation.....

Formanden (Berg): Ærede Medlemmer, der opholde sig staaende i Salens Midte, ville maasse tage Plads.

Ordføreren (Holstein-Redeborg): En Sag der selvfølgelig vil have nogen Betydning ogsaa for Spørgsmaalet om Realskolerne vil være, om man naaer til en Forstaelse om Høiskolebevillingen, det vil utvivlsomt ogsaa lette en Forstaelse om Realskolerne. Man kan ikke nægte, at der er en vis Forbindelse mellem de to Interesser, som bære Bevillingerne til de to Slags Skoler. Til Slutning skal jeg blot ganske kort tage et lille Forbehold mod de store Konsekventer, Ministeren drog af Bevillingen til Anskaffelsen af Grundene i Valby og Bevillingen til Indkjøb af Grunde i Nærheden af Prindsens Palæ. Jeg er kjender vel, hvad den ærede Minister paa-pegede om, hvad der kunde følge deraf, og hvad der var aabnet Udfigt til. Jeg skal paa ingen Maade bestride, at en saadan Udfigt er aabnet. Det er meget muligt og vil være meget sandsynligt, at der kan komme noget meget Godt ud deraf, men jeg vil dog anse det for min Pligt paa Udvalgets og Thingets Vegne at tage det fornødne Forbehold, idet jeg frygter for, at man ellers kunde opfatte denne Bevilling, der her er givet, som indeholdende et Løfte fra vor Side. (Ministeren for Kirke- og